CİLT II
No. 35
8-4-1943

AFACAN

7½ KURUŞ
Her hafta Perşembe Günleri çıkar

(Geçen sayıdan devam)

— 9 —

Ganjın oğlu, sanki büyük bir zafer kazanmış gibi, göğsünü şişirip omuzlarını kabartarak kamasını beline sokarken, adamlarına:

— Alın götürün bunu! diye emir verdi. Ormanın bir kıyısına atın! kaplanlara yem olsun!

VII

Kammamuri nerede?

Ormanda, Tremal Naik'ten ayrıldıktan sonra, ırmağa doğru giden Kammamuri epeyce ilerledikten sonra birdenbiredurdu. İçine tuhaf bir duygu gelmiş, sanki ayakları geri geri gitmiye başlamıştı:

Ustası ona, kulübelerinin bulunduğu yere gidip orada kendisini beklemesini söylemişti. Kammamuri o ne derse yapmıya alışkındı. Fakat şimdi o Hintlilerle çarpışmıya giderken ve bin bir tehlikeye atılırken kendisinin geri dönmesine gönlü razı olmuyordu.

Bu duygular içinde duralıyan Kammamuri, daha uzağa gitmeden ormanın kuytu bir köşesine sindi ve geceyi orada geçirdi. Ertesi gün de yine ormanda şuraya buraya, gelişi güzel dolaşmıya başladı.

İşte o gün, böyle dolaşıp dururken birdenbire kulağına bir haykırış geldi. Ses, kendisine hiç de yabancı değildi. Durdu, önce inanmak istememişti: Çünkü Tremal Naik öyle kolay kolay bağırıp yardım istiyecek adam değildi. Fakat aradan biraz geçtikten sonra derinden derine bir «ay!» sesi daha işitti. O zaman, cesur delikanlı, sesin geldiği yana doğru koşmıya başladı.

Kammamuri'nin işittiği bu haykırışlardan biri, Tremal Naik'in, ayağına ip dolanıp düştüğü zaman, ikincisi de göğsüne kamayı yediği vakit çıkardığı seslerdi.

Kammamuri, ustasını bulmakta gecikmedi. Çünkü onu Suyodana'nın bir kama vuruşu ile öldü gitti sanan Hintliler, yerden kaldırıp, iplerini çözmeden, ormanın biraz ilerilerine götürmüşler ve oracığa bırakmışlardı.

Hintli delikanlı, yerde, eli, kolu bağlı bir adamın yattığını görünce hemen koştu ve bunun Tremal Naik olduğunu görünce, hemen üzerine kapandı ve sağ mı, değil mi diye nefesini, kalbini dinledi. Sonra büyük bir nefes alarak doğruldu:

— Oh! dedi. Hele şükür yaşıyor...

Kammamuri, Kara Orman avcısını ayıltmak için elinden geleni yaptı ve en sonunda bu işi başardı. Biraz sonra Tremal Naik iyice kendine gelmişti. Başından geçenleri arkadaşına anlattı ve ayağa kalkarak:

— Durmak yok! dedi. Gidip öç alacağım.

Bu sırada birdenbire kulak kabarttılar: Biraz ileriden bir hışırtı duymuşlardı.

Bir iki dakika geçtikten sonra ağaç dallarının birdenbire hışırdıyarak açıldığı duyuldu ve karanlıkta elinde kargı ile bir adam görüldü. Bu adam, bir şimşek hızı ile geçti ve ormana dalıp yine kayboldu.

Tremal Naik Kammamuri'ye alçak sesle:

— Gördün mü? diye sordu.

— Gördüm. Bunlar benim ormanda olduğumu ayak izlerimden anlamış ve aramıya çıkmış olacaklar.

— Ve seni uzaklara gitti sanıyorlar, sözde arkandan koşuyorlar. Biraz sonra bu yanlarda kimsecikler kalmıyacak.

— Biz de kaçalım, usta. Bu adamlardan korkuyorum ben.

— Korkma, burada benimle berabersin. Benim olduğum yerde ise korku yoktur. Sen sus ve gözünü aç.

Bu sırada, yine öteki gibi, eli kargılı bir Hintli daha koşa koşa birez ötelerinden geçti ve ormana dalıp kayboldu.

Uzaktan uzağa bir haykırış, arka-dan bir ıslık sesi işitildi: Hintliler birlerine seslenip işaret veriyorla- Sonra her taraf sessizliğe gömüldü.

Yarım saat böyle geçti. Hintlile- yanlış bir yola saptıkları ve yaban- yakalıyacağız diye koşa koşa e- uzaklaştıkları anlaşılıyordu. Bizim kahraman için ırmağa doğru gitm- bundan daha iyi bir fırsat olamazdı.

Tremal Naik:

— Haydi Kammamuri, dedi. şi- yola koyulabiliriz. Adamlar ters y- gittiler ve şu anda ormanın içerle- de, bizden çok uzaklarda bulunuyor-

— Emin misin, usta? Sakın yakın- da olmasınlar?

— Görüyorsun işte: Hiç bir ses s- işitilmiyor.

— Evet, öyle. peki, nereye gideceğ- Gölün kıyısındaki mağaraya mı?

— Evet, bildin.

— Orada ne yapacağız?

— **Dur!**

— Ne var?

— Bir hışırtı işittim.

— Ne yandan?

— Şuradan. Bizden yirmi, otuz a- kadar uzaktan. Dur, dinle bak!

Tremal Naik başını kaldırdı, göz- ni kara gölge gibi görünen ağaç- dikti. Fakat bir şey seçemiyordu. - lak kabarttı. Nefesini kesmiş, dört yanı dinliyordu. Kammamuri'nin de- yandan hafif bir hışırtı geliyordu. S- ki bir adam, ayaklarının ucuna basa- sa ilerliyor gibi idi.

— Biri geliyor, diye fısıldadı. Y- den kımıldama, Kammamuri.

Hışırtı gittikçe yaklaşıyor ve daha belli oluyordu. En sonunda, bambu - ları aralandı bir adam belirdi. Bi-

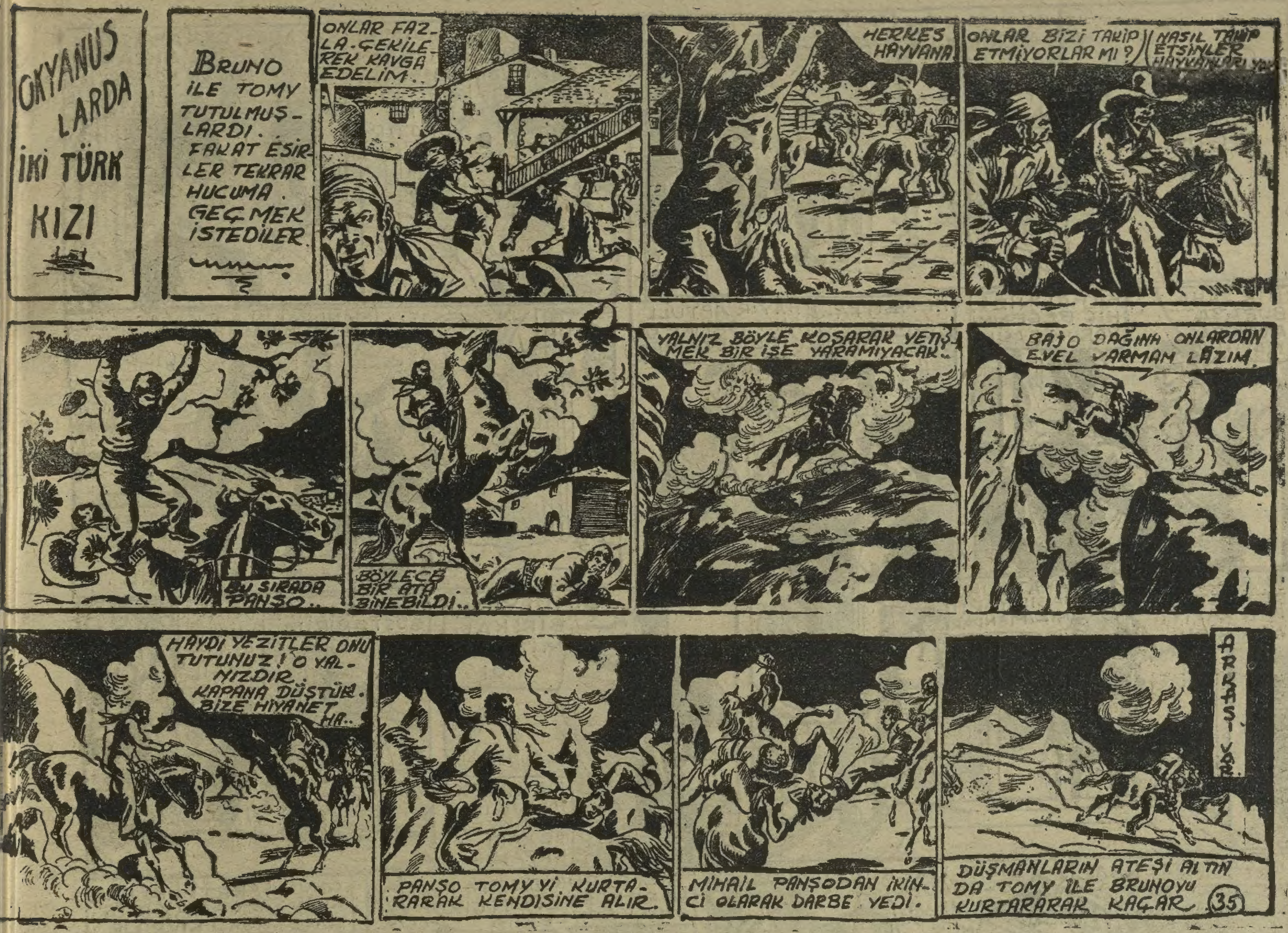

durdu, sonra yere eğildi. Bir elini kulağına koyarak dinledi. Sonra:

— Gari! diye seslendi.

Onun çıktığı ağacın arkasından bir ikinci adam göründü. Onun bir iki adım kadar yanına gelip durdu ve:

— Bir şey duyuyor musun? diye sordu.

— Hayır, hiçbir şey duymuyorum.

— Halbuki bana bir ses işittim gibi gelmişti.

— Yanılmış olacaksın. Beş dakikadanberi buradayım, o kadar dikkatle dinlediğim halde bir çıt bile duymadım. Yanlış bir yola gelmiş olacağız.

— Ötekiler nerede?

— Hepsi geldiğimiz yana gittiler, Gari. Fakat biz de bu yanda arıyalım. Çünkü bana kalırsa yabancı bizim tapınaktan yana gitmiş olacak.

— Ne yapacaklar orada?

— Bilmiyorum. Fakat hani tapınağa giren bir yabancı vardı öldürdük ya? İşte bu yabancı da herhalde şimdi onu aramaktadır.

— Niye arasın?

— Niye olacak, kurtarmak için.

Gari adındaki Hintli:

— Şimdi anladım, dedi.

— Dahası var: O gece, iki kişi bir kayıkla gelip buralara çıkmışlardı. İşte bu her halde o adamla arkadaşı olacak.

— Buraya ayak basan yabancıyı öldürdük ya?

— O başka. Onun arkasından iki kişi daha geldi. Birini öldürdük. Biri kaldı. İşte şimdi onu arıyoruz. Daha bulup öldüremedik amma, yakında geberteceğiz. Çünkü ötekisi, bizim büyük din başımızı öldürdü.

— Ya? Peki kim acaba bu adam? Nasıl oluyor da tâ içimize kadar gelmek, tapınak kızımızı kaçırmak ve din başımızı öldürmek cesaretini gösteriyor?

— İşte öyle bir adam, Gari. Herhalde çok yaman birisi olacak. Ona «Kara Orman Avcısı» diyorlarmış.

— Gebertmeli şu Kara Orman Avcısını!

— Geberteceğiz, Gari, merak etme, geberteceğiz!. Fakat her şeyin bir zamanı var. Şimdi elimizden kaçtı, fakat ergeç yakalıyacağız. Biz yüzlerce kişiyiz, o bir kişi. Bir iki de arkadaşı varsa, o kadar. Nasıl olsa yakalarız. Şimdi sen ırmağın kıyısına kadar gideceksin. Oralarda dolaşır, tek başına ararsın. Ben de tapınağa gidip kızı göz altında bulunduracağım. Haydi şimdilik allaha ısmarladık. Tanrı yardımcın olsun.

Iki Hintli ayrı ayrı yanlara doğru gittiler. Onların ayak sesleri kesilir kesilmez, o zamana kadar, nefes bile olmaktan korkarak taş gibi kımıldamadan duran Tremal Naik:

— Kammamuri, dedi. İşittin ya: Beni arıyorlar. Buraya kayıkla geldiğimizi öğrenmişler. İki koldan aramıya çıktılar. Biz de ikiye ayrılacağız. Sen ırmağa doğru giden Hintlinin arkasından gideceksin. Fırsat bulursan, ırmağın kıyısına gittikten sonra, karşı yakaya geçmiye bak.

— Sen ne yapacaksın?

— Ben de ötekinin arkasından gideceğim. Yalnız, tüfeğini ver bana, sana tüfek pek lâzım olmaz.

— Peki ama, niçin? İkimiz beraber ırmağa doğru gitsek ve karşıya geçip kaçsak daha iyi olmaz mı?

(Arkası var)

GAVEN İÇERİ GİRDİ
BU İNSANLAR KİM LORE? NE YAPIYORLAR.
BUNLAR BENİM DOSTLARIM
BABAM BURAYA YABANCI GETİRMENİZİ YASAK ETTİ
AMCAMIN EVİMDE EMİR VERMİYE HAKKI YOKTUR
BURADA SİZE İHTİYAÇ KALMADI
ÇOK KABASINIZ BASİL AMCANIN OĞLU KONUKSEVERLİĞİ ÖĞRETECEK DEĞİLİM.
BİR DAHA BURAYA AYAK BASMAYIN
BU HALİNİZİ HİÇ BEĞENMİYORUM BASİL
HEMEN KAFASINA
HAYIR APTULLAH! MİSAFİRE KARŞI BÖYLE OLMAZ
MANDRAKIN BİR İŞARETİ ÜZERENE DUVARDA BİR KAPI AÇILDI
SİZ KENDİ KAPINIZA BAKIN. BASİL.
DERLERKİ KEDİDE KURTULMAK İÇİN KAPIYI AÇIK BIRAK
FAKAT BUNU NASIL YAPTINIZ. MANDARK
ŞİMDİ YİNE BİR KAPIMIZ KALDI
MANDARK IN BİR İŞARETİ ÜZERİNE KAPI KAPANIR.
HELE BEN SİZE GÖSTERİRİM.
DELİ MİSİN SEN. BASİL?
ALÇAK DÜZENBAZ
BİZİM LORENİN MİSAFİRLERİ OLDUĞUMUZU UNUTUYORSUNUZ
SİZİ ÖLDÜRÜRSEM POLİSE PENCEREDEN GİRDİĞİNİZİ SÖYLERİM
BASİL KILICINI MANDERKE SAPLAYACAĞI SIRADA
ONUN İŞARETİ ÜZERİNE KILIÇ SAPLAMAK İSTEYENE DOĞRU KIVRILIR
BU OYUNLARLA BENİ DURDURACAĞINIZI MI SANIYORSUNUZ
HELE DUR AMCA OĞLU! DAHA ÇOK EĞLENECEĞİM.
KAPIYI NASIL AÇTIN KILICI NASIL KIRDIN MANDRAK
İNANILMIYACAK ŞEY DOĞRU DEĞİLMİ
BİR SİHİRBAZIN KENDİNE MAHSUZ SIRLARI VARDIR
İKİ AYAK ÜZERİ YÜRÜYEN KURT DA NE
MASAL, APTULLAH! GECE BİR ADAM KURT KILIĞINA GİRİYOR DİŞLERİNİ UZATIYOR.
GÜNDÜZ ADAM GECE HAYVAN! YAMAN BİR ŞEY!
BENCE DOĞRU
APTULLAH ŞU PAKETİ ODAMA GÖTÜR
SOLDAN ÜÇÜNCÜ KAPU
BEN GİDİYORUM
APTULLAH PAKETİ AÇMIYA HAZIRLANIR

AV HİKÂYELERİ

ASLAN İNİNDE

Afrikanın içerlerine fildişi aramaya giden avcılar arasında yirmi beş yaşında bir delikanlı vardı ki hepsinden ateşli idi. En tehlikeli avlara atılmaktan korkmayan bu genç, arkadaşlarına:

— Göreceksiniz, diyordu, filleri de ben bulacağım.

Avcılardan biri atıldı:

— Filleri bulmak kolay ama, dedi, dişlerini sökmek zor.

Delikanlı karşılıkta bulundu:

— Dişlerini sökmenin de kolayını buluruz.

Ertesi günü, ormanda fil izleri aramaya çıktılar. Fakat oralarda hiç bir fil izine rastlamadılar.

Arkadaşlarının, «Korkusuz avcı» adını verdikleri delikanlı, onlardan ayrılarak, tek başına ormanın daha içerlerine daldı. O, ne yapıp yapıp fil bulmaya karar vermişti. Arkadaşlarını kaybetmek tehlikesi yoktu: çünkü onların nerede konaklıyacaklarını biliyordu. Dönüp dolaşıp oraya gelecekti.

Fakat iş hiç te onun hesapladığı gibi çıkmadı: ormanda biraz gittikten sonra bir alay yerliye rastladı. Bunları görür görmez gözleri dört açıldı!

Gözlerinin dört açılması ne korkudandı, ne de şaşkınlıktan: sevinçtendi!

Sevinmişti: çünkü yerlilerin kollarında, boyunlarında, ayaklarının bileklerinde fildişi halkaları görülüyordu. Demek bu yerlilerde fildişi vardı veya, hiç olmazsa fillerin nerede bulunacağını biliyorlardı.

«Korkusuz avcı» hemen onlara doğru gitti. Yerliler de ona doğru geliyorlardı. Delikanlı, yerlilerin dilinden bildiği bir iki kelime ile kim olduğunu ve ne istediğini anlattı. Yerlilerin başı olduğu anlaşılan biri:

— Pekâlâ, dedi, biz sana fil ve fildişi buluruz. Yalnız, ondan önce sen bize yardım edeceksin. Bak biz senden ne istiyoruz: bizim köyün ineklerini yiyen bir arslan var. Onu arıyoruz. Bulup gebereceğiz. Sen de bizimle beraber gel. Madem iyi bir avcı imişsin, bu işi becerirsin.

Avcı av yolundan döner mi? Bizim delikanlı hemen:

— Peki, dedi ve onlarla birlikte yola koyuldu.

Oraya gelirken geçtiği yerlerde arslan izi görmüştü. Yerlileri hemen aldı, o yana doğru götürdü.

Biraz sonra aslanın ayak izleri üzerinde idiler.

Bu izlerden gide gide aslanın inine geldiler. «Korkusuz avcı» hemen, yanındakilere döndü:

— Aslan içeride olacak, dedi. Haydi girelim.

Fakat ötekiler durakladılar:

— Aslan ininde rahatsız edilmek istemez. En fazla o zaman kızar ve çılgın bir halde saldırır. Bekliyelim, dışarı çıktığı zaman vururuz.

Fakat, «Korkusuz avcı» canı tez bir delikanlı idi; bekliyemezdi.

— Siz isterseniz bekleyin, dedi, ben giriyorum.

Yerliler onu tutmaya çalıştılar, fakat o çoktan inden içeri girmişti. Onun gözden kaybolması ile inin içinden bir kükreme işitilmesi bir oldu. Arkasından da bir haykırış duyuldu:

Aslan hemen saldırmış ve zavallı genç avcı hayvanın pençeleri arasında kalmıştı.

Yerliler, ellerindeki silâhlara davranarak, avcıyı kurtarmak için inden içeri atıldılar.

«Korkusuz avcı» yi pençelerinin arasına alan aslan, üzerine yeni düşmanların atıldığını görünce onu bıraktı, yeni gelenlerin üzerine saldırdı. Yerliler hep birden ve ölümden korkmıyarak aslana karşı atıldılar.

Bu arada, içlerinden biri yerde baygın yatan genç avcıyı kollarına aldı ve dışarı çıkararak ayıltmaya çalıştı.

Biraz sonra, aslan kalbinden vurulmuş olarak, ininin ortasında yere serilmişti.

Onun ölüsünü sürükliye sürükliye dışarı çıkaran yerliler, kendine gelmiş olan avcıya:

— Eksik olma, diyorlardı. Sen olmasan biz bu aslanı öldüremezdik. Sen bize, ölümden korkmadan ileri atılmak gerektiğini öğrettin.

Yerlilerin başı, delikanlının omuzunu okşıyarak:

— Hadi bakalım, diyordu, istediğin fildişini şimdi hak ettin. Ve bunun için, ava çıkmaya da lüzum yok: bizde, bir alay fildişi var, istediğin kadar veririz.

«Korkusuz avcı» arkadaşlarının yanına, arkasında kucak kucak fildişi taşıyan bir alay yerli ile beraber dönüyordu.

KUZUM

Minicik bir kuzum var.
Pamuktan daha beyaz..
Her gün benimle oynar.
Eş oldu bana bu yaz..

Bilseniz o ne çapkın,
Ne çevik bir yaramaz!
Kovalamayın sakın.
Koşma ile tutulmaz...

Kuzumun kınalanmış
Saçını dadım tarar..
Odamızda yattı bu kış,
Çok yağnca beyaz kar!

Fakat onunla artık,
Kırlarda koşacağız,
Demeip dağ, ormanlık.
Gezerek coşacağız..

H. SIDDIK

DIANA
ÇIN HAYDUTLARININ BAŞI MOTUNG YENİ İCAT BİR UÇAK MOTORUNU ÇALMIŞTIR DIYANA ARKADAŞI BRUSLA MOTORU KURTARMAĞA ÇALIŞIRKEN HAYDUTLARIN ELİNE DÜŞERLER DIYANA BU HALDE İKEN BİLE UÇAK MOTORUNU KURTARMAĞA ÇALIŞIYOR. MOTUNGUN AFYON ÇEKTİĞİ BİR GECE ONU KANDIRIR.
DIYANA MOTUNGUN ANAHTARI ALDIKTAN SONRA
SEN YAT ARTIK EY İMPARATOR!
PEKİ GÜZEL PRENSESİM YATACAĞIM
KALK BRUS GIDIYORUZ!
?
NASIL KAÇACAĞIZ?
HANGARIN ANAHTARINI ELE GEÇİRDİM KINIŞT DE BIZI BE LİYOR
İŞTE ANAHTAR! KAPIYI AÇIN UÇAĞI ÇIKARALIM
AFERİN SİZE
KAPILAR AÇILDI, YOLA ÇIKIYORUZ!
UÇAK KULLANIR MISIN DIYANA?
KULLANIRIM AMA HAVALANMAK İÇİN ALAN ÇOK DAR
UÇAĞA BİRDENBİRE HIZ VERİRSE YÜKSELİRSİNİZ
ZAMAN MI?
TAMAM!
BAYAN DOKTOR MİNG ODASINDA
BİR UÇAK SESİ VAR!
A' BİZİM UÇAK!
BAYAN DOKTOR MİNG UÇAĞIN YÜKSELDİĞİNİ GÖRÜR
KAÇTILAR! FAKAT HANGARIN ANAHTARI MOTUNGUN BOYNUNDA İDİ ONU NASIL ALDILAR!
SEN MİSİN EY GÜNEŞİN KIZI?
HÂLÂ SEN SAYIKLA DUR KOCA MİSKİN! ATI ALAN ÜSKÜDARI GEÇTİ. ONLARI YAKALAMALIYIZ
UÇAKTA
ŞİMDİ NE YANA DOĞRU GİTSEK ACABA?
HANKOVA KADAR DOĞU ŞİMALE, SONRA SİBİRYAYA DOĞRU DÖNERİZ
AVRUPA GÖTÜRECEĞİM KIZLA OĞLAN KAÇTILAR. BAŞKA UÇAK VAR MI?
YOK. HAZIRLANMASI DA EN AŞAĞI ÜÇ GÜN SÜRER
MOTUNG HÂLÂ AFYONUN TESİRİLE UYUYORDU MİNG YENİ TUTTUKLARI PİLOTLA KONUŞUYOR
FAKAT NEREYE GİTSELER BİZ O UÇAĞI HEMEN TANIRIZ. GEÇTE OLSA KOLAYCA BULURUZ
BAK DİYANA ÜÇ UÇAK ÜZERİMİZE DOĞRU GELİYOR!
AV UÇAKLARI BİZİ DÜŞMAN SANDILAR GALİBA!
YÜKSELELİM! BİZİM UÇAK HAVASIZ YERLERE ÇIKABİLİR. BUNLARDAN ANCAK O ZAMAN KURTULURUZ.
KURTULDUK! UÇAKLAR PEŞİMİZİ BIRAKTILAR
BU YÜKSEKLİKTE UÇAĞIMIZIN HIZI DA ARTTI
BU ALET NASIL İŞLER?
SİYAH DÜĞMEYİ ÇEVİRİN. UÇAĞIN NEREDE OLDUĞUNU HEMEN GÖRÜRSÜNÜZ
BULDUM! HANKOV GEÇİDİNE YAKLAŞIYORLAR
35
ARKASI VAR

YALNIZ EFE
VATANIMIZIN BAĞRINA GELEN DÜŞMANLAR (Yalnız EFE
NİN KÖYÜNE GELDİLER KÖYLÜLERİN TÜRKLÜĞE HAS
BİR KAHRAMANLIKLA KÖYLERİNİ MUDAFAA EDİŞLERİ-
NE KIZARAK KÖYÜ YAKTILAR. FAKAT BİLMİYORLARDIKİ
YALNIZ EFE OCAGININ İNTİKAMINI ALACAKTI
BİR GÜN DOĞDUĞUM BU TOPRAKLA-
RA DÖNECEĞİM.
İşte Yiğitler KÖYÜ
EVİMİ KÖYÜMÜ YAKTI-
LAR. KİMSE KAL-
MADI.
DUYDUK DUYMADIK DEMEYİN HER-
KES KÖY ODASINA!..
YALNIZ EFE GELDİ SİZİNLE BİRLE-
ŞEREK YANAN KÖYÜNÜN İNTİKAMINI
ALMAK İSTİYOR. BİR DİYECEĞİN
İZ VARMI? — YOK...

Bu Harbin Hikâyeleri

Çelik Şimşek Filosu

«Çelik şimşek» filosunun uçakları büyük bir hava savaşına girişmek üzere yola çıktıkları zaman güneşin doğmasına daha birkaç saat vardı. Filo komutanı arkadaşlarına:

— Bu savaşı sabaha kadar bitirmek ve gün daha yeni başlamışken kalktığımız yere dönmek istiyorum, dedi. Ondan sonra, akşama doğru başka bir bombardımana çıkacağız.

Filo komutanı, böylece ilk seferlerini, savaş için yapacaklarını söylemiş oluyordu. Çünkü, düşman uçaklarının yarım saat kadar önce, yerlerinden kalktıklarını ve kendilerine doğru gelmekte olduklarını haber almıştı. İstediği, onları yolda yakalamak ve karşılarına çıkıp savaşa girişmekti. Böyle olursa, düşman uçakları onların memleketine kadar gelip bombardımana vakit bulamıyacaklar, havada ötekilerle çarpışmak zorunda kalacaklardı.

Fakat, acaba düşman filosu kaç uçaktı? Bunu bilmiyorlardı ve kendileri çarpışmaya ancak on uçakla çıkıyorlardı. Yalnız, üstün geleceklerine o kadar büyük bir inanları vardı ki, bu ellerinde en kuvvetli silâhtı.

Düşmanları ile karşılaşmak için fazla yol gitmediler. Karşı tarafın uçakları daha yollu olduğu için, onlara çabucak yaklaşmıştı.

Fakat, kavgada ilk yumruğu vuranın kazanacağını bilen ötekiler, karşılarındakinden sayıca az olmalarına bakmıyarak, ilk ateşi açtılar. Düşman uçakları ise, ateş açmak için, onların üstüne çıkmak, türlü manevra yapmak istiyorlardı.

Bu manevralara vakit bulamadan mitralyöz ateşi karşısında kalınca, ne yapacaklarını şaşırdılar. Bir savaşta en tehlikeli şey de işte bu, şaşırma idi. Artık, plânlı hareket etmek kabiliyetini kaybetmişler, darmadağınık olmuşlardı.

Düşman uçakları şimdi, savaş için karşılarındakilere saldırmayı unutmuşlar, ancak kendilerini kurtarmak düşüncesile ateşe geçmişlerdi.

İlk ateşi açan filo, düşmanını mitralyözlerinin pençeleri arasına geçirmiş, sıkıştırıp duruyorlardı. Çok geçmeden onlardan üçünü birbiri arkasından yere yuvarladılar.

Savaş uzun sürdü. Çünkü karşı tarafın uçakları çoktu ve bir alayı düştüğü halde bir türlü bitmiyordu. Öteki taraf betti. Yalnız, uçmanlar, paraşütle atlayıp kurtulmaya muvaffak oldular.

Şimdi her iki tarafın de yedişer uçağı kalmıştı. Artık başbaşa döğüşebilirlerdi.

Savaş, bu kadar uzun sürdüğü halde, şiddetinden kaybetmemişti. Çünkü, şimdi her iki taraf ta, en son üstünlüğü ele almak için çarpışıyordu. Karşı taraf, o ilk şaşkınlık arasında bu kadar kayba uğradıktan sonra kendini toparlamış, kalan

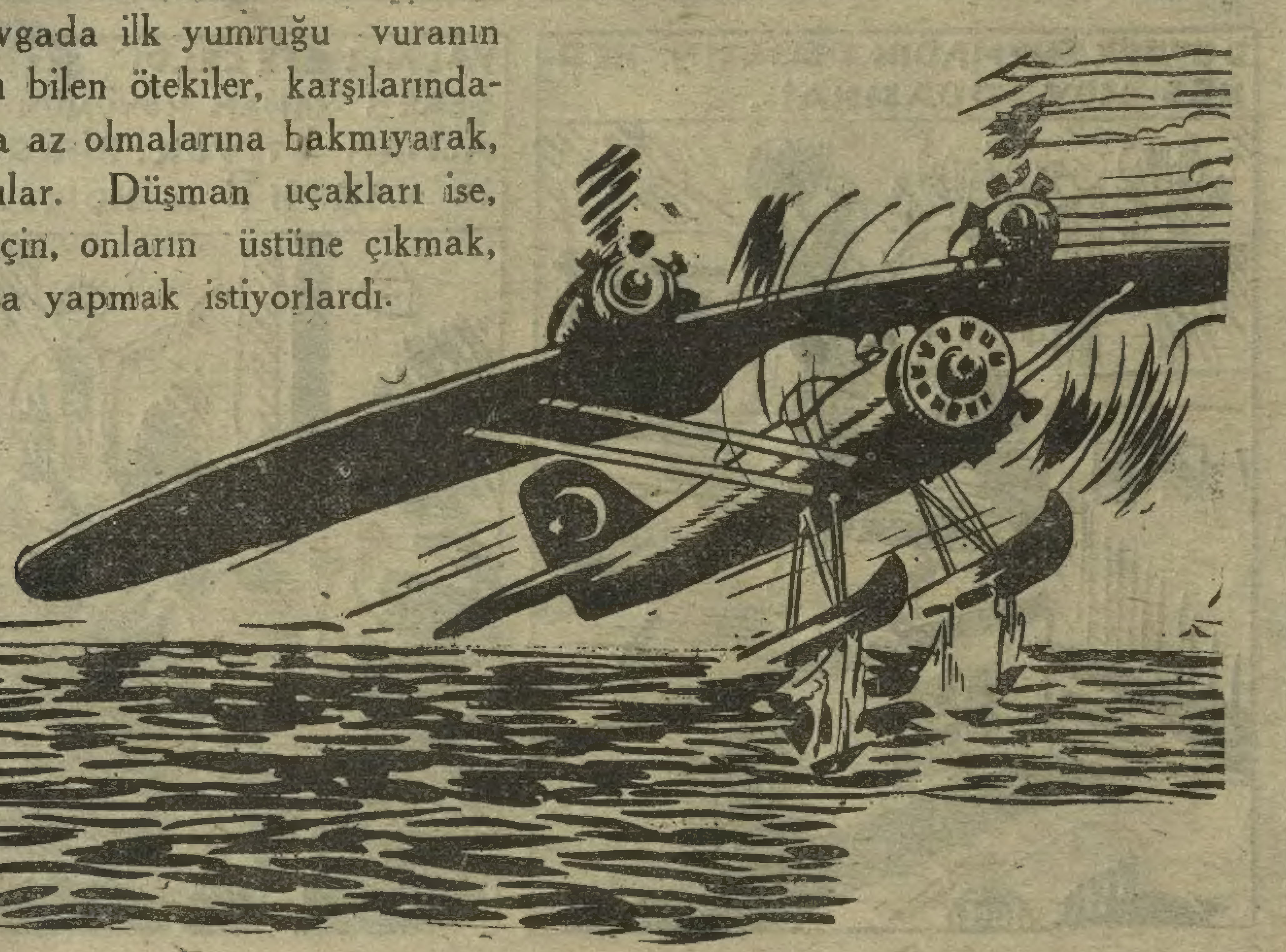

uçaklar ile, düşmanlarını alt etmiye savaşıyordu.

Öteki taraf ise, on uçakla yirmi, yirmi beş uçağa karşı kafa tutmuşken, yediye karşı yedi uçakla karşı koyamamayı kibrine yediremiyordu. O zamana kadar bu kadar büyük üstünlük elde ettiğine göre, bundan sonra da düşmanını hırpalayacağına ve onu nihayet alt edeceğine emindi.

Filonun komutanı, artık son gayretlerile çarpışan ve bütün manevra ustalıklarını gösteren düşmanlarına karşı daha iyi meydan okumak lâzımgeldiğini düşündü. Bunun için de kendisinin arkadaşlarına ön ayak olması gerekiyordu.

Hemen uçağile güzel bir manevra yaptı ve düşmanlarının üzerine yükseldi.

Filonun öteki uçakları, komutanlarının nasıl bir manevra yapmak istediğini anlamışlardı. Onlar da aşağıdan ve sağdan, soldan düşmanlarını sarmaya başladılar.

Karşı tarafın uçakları da, bu manevrayı anlamakta gecikmediler. Onlardan da biri yükselmiye başladı. Fakat, bundan da, onlar, geç kalmakla çok şey kaybetmişlerdi. Filo komutanı, daha önce davrandığı için ondan çok yukarılara çıkmıştı. Şimdi yukarıdan düşmanlarını iyi bir mitralyöz ateşine tutuyordu.

Bu azılı savaş ta epey uzun sürdü. Düşmanların, dört bir yandan ateş çemberi ile çevrilmiş olan uçakları birbiri arkasına düşmeye başladılar. Geri kalan üç uçak da kaçmak yolunu tuttu.

Filonun yedi uçağı hiç bir kayba uğramadan, savaşı kazanmıştı. Yalnız bir tanesinin kanadında ufak bir bozukluk olmuştu ki, memleketlerine dönerken ötekilerden daha önce yere indi.

Filonun, kalktıkları yere sapasağlam dönen altı uçağı, başkomutanlığa bu büyük başarıyı haber verirlerken derin bir heyecan ve sevinç duyuyorlardı: düşmandan önce ateşe başlamak ve atik davranmak sayesinde, kendilerinden üç kat üstün bir kuvveti alt etmişlerdi.

ALTI AYLIK GECE

Şimal kutbunun buz ovalarında haftalardanberi dolaşan kafile, en sonra kendine geceyi geçirecek bir yer buldu.

Kafilenin başkanı olan gezgin, orta yaşlı bir bilgindi. Oraya, yeni coğrafya keşifleri yapmak ve gezdiği yerlerin haritasını çıkarmak için gelmişti. Şimdi arkadaşlarına dönmüş:

— İşte burada geceyi geçirebiliriz, dedi.

Arkadaşlarından biri güldü:

— Şimdiye kadar dolaştığım yerlerde bir çok tehlikelerle karşılaştım. Bir çok uykusuz ve korkulu geceler geçirdim ama, altı aylık geceyi ilk defa görüyorum, dedi.

Sahiden, onlar şimdi, altı saatlik, on saatlik, on iki saatlik, bir gece değil, tam altı ay sürecek bir gece geçireceklerdi.

Coğrafya bilgini, ciddî bir düşünceye dalmış gibi:

— Evet, dedi, altı aylık bir gece geçireceğiz. Kutuplarda altı ay hiç durmadan gece, altı ay da hiç durmadan gündüz olduğunu herkes bilir. Fakat altı aylık gündüzü değilse de, altı aylık geceyi geçirmenin ne korkunç bir şey olduğunu kimse bilmez.

Coğrafyacı böyle söylüyordu ama, kendisi, ömründe görmediği bir şeyle şimdi karşı karşıya geleceği için seviniyordu. Onun gibi, çoğu coğrafyacı veya gezgin olan öteki arkadaşları da yeni bir serüven geçirecekleri için heyecanda idiler.

Fakat işi ne alaya vurdular, ne de heyecana kapıldılar, hemen hazırlığa başladılar:

Önlerinde uzun bir gece vardı. Bu altı aylık gece içinde tam 180 gün geçirecekler, yüzlerce defa yemek yiyecekler, su içeceklerdi ve bu hayat, karanlıkta geçecekti. Onun için her şeyden önce, ışık için yakacak bulmak gerekti.

Bu hazırlıkları düşünürken coğrafyacı bilgin:

— Buraya gelinciye kadar bir alay Morina balığı avladık, dedi. Bunların yağını çıkarır, çadırımızı aydınlatmak için kullanırız. Balıkların etleri de bizi epey geçindirir. Sonra, yanımızda konserve yiyecek de var. Şimdi hep beraber bunları hazırlamıya koyulalım.

Arkadaşlarından biri:

— Gece ne zaman başlıyacak! diye sordu.

Bilgin hesabını önceden yapmıştı:

— İki gün sonra, dedi. Yani, bizim saatle kırk sekiz saat sonra, burada güneşin batıp çıkması olmadığına göre, bu iki gün de bir tek gün gibi geçecek. Ondan sonra birdenbire hava kararacak ve gece bastıracak...

Çadırlarını kurup yerleştikten sonra, bir kaç morina balığı daha avlamak üzere buzların kıyısına gittiler. Fakat, aradan daha ancak bir kaç saat geçince hava birdenbire karardı.

Hepsi şaşırmışlardı! Hani gecenin bastırmasına daha iki gün vardı! Bilgin yanlış mı hesaplamıştı!

Fakat mesele, hesabın yanlış veya doğru yapılmasında değildi: asıl felâket; işleri yarım kalmıştı: gece onları, daha hazırlıklarını bitirmeden bastırmıştı.

Ava gidenler hemen karanlıkta yollarını zorlukla bularak çadıra döndüler ve olup biteni sormak için bilgini aradılar.

Fakat, coğrafyacı bilgin çadırda yoktu!

Bunun üzerine, bütün arkadaşları bir merak aldı: adamcağız ne olmuştu? nereye gitmişti? Ortalık aydınlık olsa dört bir yana koşuşup onu ararlardı. Fakat bu zifiri karanlıkta nereye gidip nerede arayacaklardı?

Kafilenin ileri gelenlerinden iki arkadaş aralarında şöyle konuşuyorlardı:

— Acaba ne oldu dersin? Başına bir kaza gelmiş olmasın?

— Bilmem vallahi. Fakat bence şöyle olacak: geceye daha çok var, diye, biz gelinceye kadar biraz uzaklara gitmiştir. Karanlık birdenbire bastırınca yolunu kaybetmiş ve burasını bulamamış olacak.

— Fakat, şimdi ne yapacağız? Herhalde onu kurtarmak ister.

— Elbette, kendisini tek başına bırakamayız...

Alabildiğine uzayan buzlar üzerinde, Ren geyiklerinin çektiği kızaklarla, sonu gelmez bir gece karanlığında, ayrı ayrı kollardan, kaybolmuş arkadaşlarını aramıya çıktılar.

Fakat aramaları boşa çıktı: kafilenin başkanı coğrafya bilginini bir yerde bulamadılar.

Altı aylık gece bitmiş, güneş aydınlığı dört bir yana yayılmıştı. Kış uykusundan uyanmış havanlar gibi, çadırlarından dışarı fırlayan gezginler, birdenbire ne yapacaklarını şaşırdılar, başlarındaki bilgin yoktu; nereye gideceklerini bilmiyorlardı. Artık onu bir daha bulacaklarını da hiç sanmıyorlardı.

Bununla beraber, kızaklarını hazırladılar ne yana gideceklerini kestirememekle beraber, yola koyulacaklardı.

Gündüz olalı yirmi dört saat oluyordu, yani bir gün geçmişti. Gezginler kızaklarına binmek üzere idiler. Bu sırada, uzaktan bir kızak göründü:

Hepsi gözlerini o yana çevirdiler: kızak onlara doğru geliyordu.

Yaklaşınca kızakla kimin geldiğini anladılar:

Coğrafyacı bilgin geliyordu!

Biraz sonra, altı aydır aralarından uzak kalmış arkadaşları ile kucaklaşıyorlardı. Bilgin, oturup dinlendikten sonra başından geçenleri anlattı:

— O gün, kızağıma binip, yakınlarda şöyle bir dolaşmıya çıkmıştım. Birdenbire gece bastırdı. O zaman hesabımı yanlış yapmış olduğumu anladım. Buz ovasında döndüm durdum, fakat yolu bir türlü bulup buraya gelemedim. En sonunda, uzakta bir ışık gördüm. Oraya doğru gittim. Bunlar, buraların yerlisi olan Lapon'larmış. Beni kulübelerine aldılar. Sonra hep beraber kızaklara binerek yine sizi aramıya çıktık. Fakat yine bulamadık. Düşündüm: herhalde siz de beni aramışsınızdır. Bulamayınca kaybolduğumu veya öldüğümü düşünerek bir daha bulmaktan ümidinizi kesmişsinizdir. Bunu düşünerek, altı ay, hemen hemen hiç durmadan sizleri aradım. Fakat bulamadım.

Arkadaşlarından biri güldü:

— Yanlış söyledin, dedi. Bulamadım deme. İşte bizi buldun ya!

Altı aylık geceyi böyle geçirdikten sonra, Şimal kutbu kafilesi yeniden yola koyuldular ve araştırmalarına yeniden başladılar.

Afacan Bilmece Koponu : 35

Dalaylamanın Sarayında

KAZANANLAR

31 inci sayı bilmecenin çözülüşü «ATATÜRK» idi.

Kazananlar:

1— Celâl Hafifbilek, Öncebeci Ozanlar sokak No. 96 Ankara: 2 — Nadir, Eski postahane caddesi terzi Asımoğlu, No. 11 Edremit: 3 — Burhan Ormancı, 1 inci okul talebelerinden sınıf 5 No. 26 Gönen: 4 — Metin Börekçioğlu, Hastahane caddesi sokak No. 842 ev No. 8 İzmir:

«Küçük hediyeler kazananlar»

5 — Birol, istihkâm inşaat Ko. Yüzbaşı Nevzet eliyle Gelibolu: 6 — Oğuz, Lise müdürü elile Diyarbakır: 7 — Neclâ, Beşiktaş ikinci kız orta okul S. 1 F. No: 373 İstanbul: 8 — Sami, Beyoğlu Kâğıthane 3 üncü pansiyonlu ilkokul Sınıf 4. No: 197 İstanbul: 9 — Sabahaddin, Kumkapı orta okul sınıf 3. F No: 296 İstanbul: 10 — Hâmit, Kumkapı Nişancası, Mollataşı caddesi No. 84 İstanbul: 11 — Aydemir, Nişantaşı Meşrutiyet mahallesi Akkirmanlı sokak No: 8 İstanbul: 12 — Erol, 1675 inci sokak No: 130 Karşıyaka İzmir: 13 — Sami, Sıvas caddesi No. 16 Malatya: 14 — Adnan, İstiklâl caddesi No. 23 Gemlik: 15 — Tarık, umum gazeteler bayii Rahmi Güney elile Zonguldak 16— Ahmet, Merkez Lavvarında etiketçi Zonguldak: 17 — Nihal Müze çıkmazı 884 üncü sokak No. 24 İzmir: 18— Uzman, Cumhuriyet İlkokul Sınıf 5 No.757 Adana: 19 - Lûtfi, Kamburlar mahallesi Canbahçe çıkmazı No. 40 Bursa: 20 — Necip, Saray caddesinde Tüccar Rıza oğlu K. P. No. 91 Mersin: 21 — Melâhat Merkez İlkokul Sınıf 5 No. 3 Bafra: 22 — Turhan, Sarıyer Postahanesi karsısında No. 30 Sarıyer İstanbul: 23 — Şsmail, orta okul Sınıf 3 H. No. 84 Bafra: 24 — Muzaffer, Kadıköyü Karadut sokak No. 22 İstanbul: 25 — Mehmet Hansoy, P. H. Ömer Hansoy elile Uşak: 26 — Melâhat, Rum Sındı İlkokul Sınıf 5 No: 119 Kastamonu: 27 — İbrahim, Meydan mahallesi Gedik ağa sokak No. 33. Kütahya: 28 — Nuran, Merkez İlkokul 4 üncü sınıf No. 156 Bafra: 29 — Ali, Deniz Gedikli okul No: 2312 Mersin: 30 — Yıldız, Beyazıt 5 inci İlkokul S. 5 _ B No. 608 İstanbul: 31 — Turgut. Ulugazi Mahallesi Alp sokak 42 No. Samsun: 32 — Hasan Avni, orta okul S. B. III No. 363 Maraş: 33 — Erol, Gazi İlkokul S. 1-A_ No. 320 Zonguldak: 34 — İlter, Kurtuluş ilkokul S. 5 No. 244 Konya: 35 — Ziya, Beşiktaş 19 ncu İlkokul S. 5 _ A No. 205 İstanbul: 36 — Derviş, Çocuk Esirgeme Kurumu Koç pavyonunda No. 1672 Afyon: 37— Senayi, Mehmet Üresin yazıhanesinde Bafra: 38 — Mehmet, Haseki Caddesi Çiftebostan hamam karşısında şekerci çıkmazı No. 291, İstanbul 39 — Süleyman, Yenikapı orta okul S. 1. A. No. 510 İstanbul: 40 — Melâhat, Gazi Celâl mahallesi sokak bir çıkmazı No. 2 Edremit: 41 — Osman, 8 Eylûl okulu S. 5 No. 464 Havran, Edremit: 42 — Perihan, Hamam bilezikçi sokak No: 21/4 İstanbul, 43 — Ömer, Lise orta kısım S. 2. No. 234 Konya: 44 — Sadullah, terzi Yahya Elile Eğridir: 45 — Abdülkadir, Yeşilyurd İlkokul S. 3 A. No. 39 Antakya 46 — Halit, Yenikapı orta okul S. 1. A. No. 447 İstanbul: 47 — Necati, Altındaği mahallesi Polatlı bahçesi karşısında No. 565 Ankara: 48 — Hasan, Büyükdere iskele caddesi No. 23 — Büyükdere, İstanbul: 49 — Salâhaddin, Haydarpaşa Lisesi. orta kısım 2/A. 1229 İstanbul: 50 — Bülend, Hoşnudiye mahallesi dilek sokak, No. 10 Eskişehir:

Bilmece

Kuşlar ve ağaç: Kuşun adedi ve ağacın dallarının sayısı belli değil. Yalnız kuşlar dallara kondukları zaman bir dal açıkta kaldığı halde tek kondukları zaman bir kuş açıkta kalıyor. Acaba kaç kuş ve ağaçta kaç dal var?

Doğru çözenler arasından elli kişiye hediye verilecektir.

DİKKAT:

1— Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2— Zarfı yapıştırmayınız.

3— Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4— Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 35 inci Bilmece İşyarlığı — Posta kutusu 617).

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

ŞEN SÖZLER

DİNLEMİYORMUŞ

Küçük Sacit yüksek sesle bir hikâye okuyordu:

Ablası sordu.

—Sacit okuduğun hikâye çok mu güzel?

— Bilmem!..

— Nasıl bilmezsin, bağıra bağıra okuyorsun ya!..

— Okuyordum ama okuduğumu dinlemiyordum ki!..

BALIKTA

— Tuttuğun balıkları niye tekrar denize atıyorsun?

— Affedersiniz ben balıkçı değilim, elime bir olta geçti de muayene ediyorum.

SEBEBİ

Halûğa sordular:

— Muallimlerinden en çok hangisini seversin?

— Coğrafya muallimimi...

— Onu ötekilerden çok sevmene sebep nedir?

— İki ay evvel tayin edilmiş, daha hiç derse gelmedi de onun için...

MUSİKİ MERAKI

Nevinin babası misafirlerine beş yaşındaki kızının musikiye olan büyük istidadından bahsediyordu:

— Bilmezsiniz efendim, diyordu, her akşam radyonun yanına oturur müetmadiyen «ne vakit başlıyacak baba» diye sorar.

Misafirlerden biri Nevine osrdu.

— Demek radyo dinlemeyi çok seviyorsun?

— Hayır efendim, radyo başladığı zaman biz yemek yeriz de, radyonun başlamasını onun için beklerim.

ÇOCUK NEREDE?

— Ne berbat çamur kendi oğlumu bulmak için sekiz çocuğun yüzünü yıkadım.

Basıldığı yer: Ülkü Matbaası

Çıkaran Ülkü Kitap Yurdu
Ankara Caddesi: No. 72

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü:
M. Faruk GÜRTUNCA

Doktor Faust
HAYAL ÜLKELERİNDE
SAHİMİ HANCI BURAYA BİR ATLI GELMİŞ İNANILMIYACAK ŞEYLER YAPIYOR İNSANLARI KILIKTAN KILIĞA SOKUYORMUŞ, DOĞRUMU?
BİLMİYORUM AMA BU BÜYÜCÜ FALANSA GELMESEYDİ DAHA İYİ OLURDU DERİM YOLUNU BULURSAM DA HEMEN KOVACAĞIM.
KASABAYA GELEN YABANCI ATLI KENDİNE ULMO ADINI VERMİŞTİ UŞAĞI CÜCE KEN'İLE BERABER KASABANIN HANINA İNDİ
BUYURUN DELİKANLI BİR BİRA İÇERMİSİNİZ
EVET BİRA VERİN
FAUST HANIN LOKANTASINA GELİYOR.
CÜCE KEN GİDİP EFENDİSİNE FAUSTUN GELDİĞİNİ HABER VERİYOR.
FAUST AŞAĞIDA
PEK ALÂ BEKLEDİĞİM GÜN GELDİ DEMEKTIR.
HEPİNİZE MERHABA
BAKIYORUM HEPİNİZ NEŞELİSİNİZ. BENDEN DE BİRER BİRA İÇİN!
YAŞA KAHRAMAN ATLI
CÖMERT ATLI ÇOK YAŞASIN
[9]
ARKASI VAR.